

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 61.181/VR/3
van 18 mei 2017

over

een ontwerp van ministerieel besluit ‘tot wijziging van het ministerieel besluit van 5 november 2015 tot vaststelling van een keurings- en certificeringsreglement voor de productie van poot aardappelen betreffende de erkenning van laboratoria’

Op 20 maart 2017 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw verzocht binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot vijfenveertig dagen^(*) en nogmaals verlengd tot 18 mei 2017, een advies te verstrekken over een ontwerp van ministerieel besluit ‘tot wijziging van het ministerieel besluit van 5 november 2015 tot vaststelling van een keurings- en certificeringsreglement voor de productie van pootaardappelen betreffende de erkenning van laboratoria’.

Het ontwerp is, wat de bevoegdheidsvraag betreft, door de verenigde kamers onderzocht op 2 mei 2017. De verenigde kamers waren samengesteld uit Pierre LIÉNARDY, kamervoorzitter, voorzitter, Jo BAERT, kamervoorzitter, Martine BAGUET, Jeroen VAN NIEUWENHOVE, Bernard BLERO en Koen MUYLLE, staatsraden, Marianne DONY en Bruno PEETERS, assessoren, en Colette GIGOT en Annemie GOOSSENS, griffiers.

De verslagen zijn uitgebracht door Githa SCHEPPERS, eerste auditeur, en Jean-Baptiste LEVAUX, auditeur.

Het ontwerp is voor het overige door de derde kamer onderzocht op 2 mei 2017. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Jeroen VAN NIEUWENHOVE en Koen MUYLLE, staatsraden, Bruno PEETERS, assessor, en Annemie GOOSSENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Githa SCHEPPERS, eerste auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 18 mei 2017.

*

^(*) Deze verlenging vloeit voort uit artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, waarin wordt bepaald dat de termijn van dertig dagen verlengd wordt tot vijfenveertig dagen in het geval waarin het advies gegeven wordt door de verenigde kamers met toepassing van artikel 85bis.

STREKKING VAN HET ONTWERP

1. Het voor advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw strekt in hoofdzaak tot de invoering van een erkenningsregeling voor laboratoria die de kwaliteit van het plantaardig materiaal toetsen door onderzoek naar de aanwezigheid van pathogene ziekteverwekkers, alsook voor operatoren in de sector van de pootaardappelen (artikelen 1 en 2 van het ontwerp).

Tevens wordt een wijziging aangebracht inzake de beroepsmogelijkheden met betrekking tot de resultaten van virologische testen, die inhoudt dat de inschrijver die de resultaten van de virologische test betwist, slechts eenmaal beroep kan aantekenen door schriftelijk een nieuwe analyse aan te vragen bij de sectorverantwoordelijke binnen vijf werkdagen na de datum van de bekendmaking van die resultaten (artikel 3).

BEVOEGDHEID

2.1. Aangezien de ontworpen regeling betrekking heeft op de controle op de aanwezigheid van pathogene ziekteverwekkers in plantaardig materiaal door daartoe erkende laboratoria, rijst de vraag of ze ingepast kan worden in de bevoegdheid van het Vlaamse Gewest inzake het landbouwbeleid,¹ dan wel of de bevoegdheid wordt betreden van de federale overheid inzake de normering en de daarop toepasbare controle inzake de kwaliteit van de grondstoffen en de plantaardige producten met het oog op het verzekeren van de veiligheid van de voedselketen.²

In advies 47.804/VR/3 van 23 maart 2010³ heeft de Raad van State in dat verband het volgende opgemerkt:

“3.1. Op grond van artikel 6, § 1, V, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen zijn de gewesten bevoegd voor het landbouwbeleid, onverminderd de federale bevoegdheid voor bepaalde aangelegenheden. Te dezen is artikel 6, § 1, V, [tweede] lid, 1°, van die bijzondere wet relevant. Volgens die bepaling behoort ‘de normering en de daarop toepasbare controle inzake de kwaliteit van de grondstoffen en de plantaardige producten met het oog op het verzekeren van de veiligheid van de voedselketen’ tot de bevoegdheid van de federale overheid. Overigens is de federale overheid op grond van artikel 6, § 1, V, [tweede] lid, 2°, van de bijzondere wet ook bevoegd voor ‘de normering en de daarop toepasbare controle inzake de diergezondheid, het dierenwelzijn en de kwaliteit van de dierlijke producten met het oog op het verzekeren van de veiligheid van de voedselketen’.

¹ Artikel 6, § 1, V, eerste lid, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’.

² Artikel 6, § 1, V, tweede lid, 1°, van dezelfde bijzondere wet.

³ Adv.RvS 47.804/VR/3 van 23 maart 2010 over een ontwerp dat heeft geleid tot het koninklijk besluit van 18 mei 2011 ‘tot wijziging van het koninklijk besluit van 10 augustus 2005 betreffende de bestrijding van voor planten en plantaardige producten schadelijke organismen’. In dezelfde zin adv.RvS 47.815/VR/3 van 23 maart 2010 over een ontwerp dat heeft geleid tot het koninklijk besluit van 22 juni 2010 ‘betreffende de bestrijding van het aardappelcysteeltje en tot wijziging van het koninklijk besluit van 19 november 1987 betreffende de bestrijding van voor planten en voor plantaardige producten schadelijke organismen’; adv.RvS 47.854/VR van 23 maart 2010 over een ontwerp dat heeft geleid tot het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 22 april 2010 ‘betreffende het in de handel brengen van teeltmateriaal van fruitgewassen, alsmede van fruitgewassen die voor de fruitteelt worden gebruikt’.

De Raad van State heeft er in het verleden steeds op gewezen dat inzake landbouw de federale overheid bevoegd is voor het ‘sanitaire beleid’ en dat aan de gewesten daarentegen het ‘beleid inzake de kwaliteit’ is overgedragen, althans voor zover daarbij ook geen sanitaire doelstellingen worden nagestreefd⁴.

Het onderzoek van een ontwerp van koninklijk besluit betreffende de bestrijding van het aardappelcysteeltje en tot wijziging van het koninklijk besluit van 19 november 1987 betreffende de bestrijding van voor planten en voor plantaardige producten schadelijke organismen, waarover de Raad van State heden advies 47.815/VR/3 geeft, brengt hem ertoe om de tot dusver door de afdeling Wetgeving gevolgde adviespraktijk aan een nieuw onderzoek te onderwerpen.

3.2. In de bijzondere wet van 8 augustus 1980 wordt niet nader bepaald wat onder de ‘veiligheid van de voedselketen’ moet worden verstaan.

Zoals blijkt uit de toelichting die de gemachtigden aan de Raad van State hebben verstrekt, kan aan die omschrijving een enge of een ruime draagwijdte worden gegeven. In een enge zin zou de ‘veiligheid van de voedselketen’ betrekking kunnen hebben op maatregelen die genomen worden om ervoor te zorgen dat de elementen die voorkomen in de voedselketen geen ziekten bij de mens kunnen veroorzaken. In een ruime zin zou de term ook betrekking kunnen hebben op maatregelen die genomen worden om vanuit een sanitair oogpunt de kwaliteit van de planten en de dieren te verzekeren, los van de vraag of de ziekten waaraan de planten of de dieren lijden of zouden kunnen lijden al dan niet van aard zijn om ziekten bij de mens te veroorzaken.

Nu de tekst van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 voor uiteenlopende interpretaties vatbaar is, dient gezocht te worden naar de bedoeling van de bijzondere wetgever, zoals die kan worden afgeleid uit de parlementaire voorbereiding van de bijzondere wet van 13 juli 2001 houdende overdracht van diverse bevoegdheden aan de gewesten en de gemeenschappen, waarbij onder meer artikel 6, § 1, V, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 is vervangen.

3.3. In de tekst van het aan de Raad van State voorgelegde voorontwerp van bijzondere wet werd nog geen gewag gemaakt van de ‘veiligheid van de voedselketen’. Volgens het voorontwerp zou de federale overheid inzake planten bevoegd blijven voor ‘de normering en de daarop toepasselijke controle inzake de kwaliteit van de grondstoffen en de plantaardige producten met het oog op het beschermen van de volksgezondheid’. Inzake dieren zou zij bevoegd blijven voor ‘de normering en de daarop toepasselijke controle inzake de dierengezondheid, het dierenwelzijn en de kwaliteit van de dierlijke producten met het oog op het beschermen van de volksgezondheid’⁵.

In zijn advies over dat ontwerp suggereerde de Raad van State de aan de federale overheid voorbehouden bevoegdheid op een andere manier te bepalen:

‘De bevoegdheid van de federale overheid hangt aldus mede af van het doel dat deze met een bepaalde maatregel wil bereiken: dat doel moet bestaan in het beschermen van de volksgezondheid.

⁴ Voetnoot 1 uit het geciteerde advies: Zie m.b.t. de afbakening van de federale bevoegdheid en die van de gewesten inzake het landbouwbeleid, onder meer advies 32.043/1/V van 26 juli 2001 over een ontwerp dat geleid heeft tot het koninklijk besluit van 16 november 2001 houdende het toevertrouwen van bijkomende opdrachten aan het Federaal Agentschap voor de Veiligheid van de Voedselketen, advies 35.517/3 van 27 mei 2003 over een ontwerp dat geleid heeft tot het koninklijk besluit van 10 oktober 2003 houdende het toevertrouwen aan de Gewesten van de uitvoering van bepaalde taken die tot de bevoegdheid van het Federaal Agentschap voor de Veiligheid van de Voedselketen behoren, en advies 38.398/3 van 31 mei 2005 over een ontwerp dat geleid heeft tot het koninklijk besluit van 10 augustus 2005 betreffende de bestrijding van voor planten en plantaardige producten schadelijke organismen.

⁵ Voetnoot 2 uit het geciteerde advies: Voorontwerp van wet, *Parl. St.*, Senaat, 2000-2001, nr. 2-709/1, p. 39.

De ervaring leert dat het omschrijven van bevoegdheden in functie van doelstellingen tot interpretatieproblemen aanleiding geeft. Dit is te dezen des te meer het geval, nu 'het beschermen van de volksgezondheid' een vage uitdrukking is.

De Raad van State stelt overigens vast dat in de memorie van toelichting een enigszins andere omschrijving gegeven wordt van de domeinen waarvoor de federale overheid bevoegd blijft. In de memorie van toelichting wordt immers gesteld dat de federale overheid bevoegd blijft 'voor de aangelegenheden die [haar] toelaten een optimaal [sanitair] beleid te voeren via het Federaal Agentschap voor de veiligheid van de voedselketen'. Als dat inderdaad de bedoeling is van de stellers van het ontwerp, kan in het ontworpen artikel 6, § 1, V, eerste lid, 1. en 2. (lees: 1° en 2°), beter verwezen worden naar de maatregelen die vereist zijn voor het verzekeren van de veiligheid van de voedselketen, dan naar de bescherming van de volksgezondheid⁶.

De regering is op die laatste suggestie ingegaan. In het bij de Senaat ingediende ontwerp wordt de federale bevoegdheid omschreven met verwijzing naar 'het verzekeren van de veiligheid van de voedselketen'. In de memorie van toelichting wordt hierbij opgemerkt dat de federale overheid bevoegd blijft voor de aangelegenheden die haar moeten toelaten 'een optimaal sanitair beleid te voeren via het Federaal Agentschap voor de Veiligheid van de Voedselketen', en dat die federale bevoegdheid betrekking heeft op 'de normering, de op deze normen toepasbare controle en het opleggen van sanitaire, fytosanitaire, veterinaire of kwalitatieve criteria voor grondstoffen, dieren, planten en dierlijke en plantaardige producten'. In dit verband wordt voorts het voorzorgsbeginsel ter sprake gebracht: 'Ingevolge het voorzorgsprincipe dat inzake volksgezondheid prevaleert en teneinde een doeltreffend sanitair beleid te kunnen voeren, geldt deze federale bevoegdheid ongeacht of de ziekte momenteel al dan niet erkend wordt als schadelijk voor de mens.' De aan de gewesten overgedragen bevoegdheid omvat, gelet op het voorgaande, 'de tot [dan] toe federale bevoegdheid [...] inzake normering en de daarop toepasselijke controle die tot doel heeft de kwaliteit van grondstoffen, dieren, planten, dierlijke en plantaardige producten en de plantaardige sector te verbeteren zonder sanitaire doeleinden na te streven'⁷.

In de verdere bespreking van het ontwerp is benadrukt dat aan de gewesten het beleid inzake de kwaliteit werd overgedragen, en dat de federale overheid bevoegd bleef voor het sanitaire beleid (in de Nederlandse tekst soms ook het gezondheidsbeleid genoemd)⁸. Inzake planten kwam die bevoegdheidsverdeling er concreet op neer dat de gewesten bevoegd werden gemaakt voor wat in 2001 volgens de algemene uitgavenbegroting behoorde tot het domein 'teeltmateriaal' van het Bestuur voor de kwaliteit van de grondstoffen en de plantaardige sector (DG 4) van het toenmalige federale ministerie van Landbouw, terwijl de federale overheid bevoegd bleef voor wat behoorde tot het domein 'plantenbescherming' van dat bestuur⁹.

⁶ Voetnoot 3 uit het geciteerde advies: Advies 31.226/VR van 20 februari 2001, *Parl. St.*, Senaat, 2000-2001, nr. 2-709/1, p. 47.

⁷ Voetnoot 4 uit het geciteerde advies: Memorie van toelichting, *Parl. St.*, Senaat, 2000-2001, nr. 2-709/1, pp. 14-15.

⁸ Voetnoot 5 uit het geciteerde advies: Zie i.h.b. de verklaring door de Vice-Eerste Minister en Minister van Buitenlandse Zaken, verslag namens de commissie van de Senaat, *Parl. St.*, Senaat, 2000-2001, nr. 2-709/7, p. 5.

⁹ Voetnoot 6 uit het geciteerde advies: Verklaring door de Vice-Eerste Minister en Minister van Buitenlandse Zaken, verslag namens de commissie van de Senaat, aangehaald, p. 151.

Inzake dieren werden de bevoegdheden eveneens verdeeld op grond van de criteria vervat in de algemene uitgavenbegroting: de gewesten werden bevoegd gemaakt voor wat volgens de algemene uitgavenbegroting behoorde tot het domein "kwaliteit van de dieren" van het Bestuur voor diergezondheid en de kwaliteit van de

Ook op het voorzorgsbeginsel is tijdens de verdere bespreking nader ingegaan. Er is opgemerkt dat de ervaring heeft geleerd ‘dat het niet eenvoudig is te bepalen of een materie de hele voedselketen of de veiligheid van de verbruikers kan treffen’, en dat de regering daarom ‘voorrang geeft aan een globale aanpak en de nadruk legt op alle materies van de federale overheid, die bevoegd is voor de bescherming van de volksgezondheid’. Het voorzorgsbeginsel houdt ook in ‘dat een eenvormig beleid moet worden gevoerd, met name voor de materies die zowel het gezondheidsbeleid (overschotten, gevolgen voor de voedselketen en de gezondheid, ...) als de kwalitatieve aanpak betreffen (prestatie van het product, ...) zoals bij pesticiden’¹⁰.

Gevraagd naar de betekenis van het begrip ‘veiligheid van de voedselketen’ heeft de regering verklaard dat het gaat om het geheel van ‘dierlijke en plantaardige elementen die een rol spelen in het voedingsproces van de mens’¹¹. In die optiek ‘is het criterium ‘gezondheid’ niet beperkt tot de veiligheid van het vlees’¹² voor de mens, maar houdt het tevens in dat gelet moet worden op de gezondheid van het vlees (in het algemeen) of van de planten, als elementen van de voedselketen’¹³.

3.4. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat het de bedoeling is geweest van de bijzondere wetgever om het ‘beleid inzake de kwaliteit’ over te dragen aan de gewesten, en om aan de federale overheid de bevoegdheid inzake het ‘sanitaire beleid’ voor te behouden.

De aldus omschreven afbakening van de respectieve bevoegdheden van de gewesten en de federale overheid staat niet met zoveel woorden in de bijzondere wet. Ze is het gevolg van de zeer ruime opvatting van het voorzorgsbeginsel die de bijzondere wetgever hanteerde toen hij het criterium van de ‘veiligheid van de voedselketen’ in de bijzondere wet inschreef. Aangezien het volgens de wetgever niet mogelijk was om met zekerheid te bepalen of een planten- of dierenziekte een gevaar kon inhouden voor de volksgezondheid, is ervoor geopteerd om aan de federale overheid de mogelijkheid te bieden om ten aanzien van planten- en dierenziekten een doeltreffend en globaal sanitair beleid te voeren, ‘ongeacht of de ziekte momenteel al dan niet erkend wordt als schadelijk voor de mens’¹⁴. Er is geen uitzondering gemaakt voor ziekten waarvan, volgens de stand van de wetenschap, redelijkerwijze mag worden aangenomen dat ze enkel gevolgen heeft voor de kwaliteit van de plantaardige of dierlijke producten, niet voor de gezondheid van de mens. Zoals door de gemachtigden aan de Raad van State is uitgelegd, kan overigens niet uitgesloten worden dat de wetenschappelijke inzichten op dit punt evolueren.

Zoals uit de tekst van artikel 6, § 1, V, [tweede] lid, 1° (en 2°), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 blijkt, is de bevoegdheid van de federale overheid bovendien omschreven in termen van doelstellingen. Maatregelen met een sanitair of fytosanitair oogmerk behoren tot de bevoegdheid van de federale overheid. Het gaat dan in het

dierlijke producten (DG 5) van het toenmalige federale ministerie van Landbouw, terwijl de federale overheid bevoegd bleef voor wat behoorde tot het domein “veterinaire diensten” van dat bestuur (pp. 151-152).

¹⁰ Voetnoot 7 uit het geciteerde advies: Verklaring door de Vice-Eerste Minister en Minister van Buitenlandse Zaken, verslag namens de commissie van de Senaat, aangehaald, p. 6. In dezelfde zin ook pp. 152-153; verklaring door de Minister van Ambtenarenzaken en Modernisering van de Openbare Besturen, verslag namens de commissie van de Kamer, *Parl. St.*, Kamer, 2000-2001, nr. 50-1280/3, p. 6.

¹¹ Voetnoot 8 uit het geciteerde advies: Verklaring door de Vice-Eerste Minister en Minister van Buitenlandse Zaken, verslag namens de commissie van de Senaat, aangehaald, p. 151.

¹² Voetnoot 9 uit het geciteerde advies: Lees: veiligheid van het vlees of van de planten.

¹³ Voetnoot 10 uit het geciteerde advies: Verklaring door de Vice-Eerste Minister en Minister van Buitenlandse Zaken, verslag namens de commissie van de Senaat, aangehaald, p. 151.

¹⁴ Voetnoot 11 uit het geciteerde advies: Memorie van toelichting, aangehaald, p. 14.

bijzonder om maatregelen die, wat planten en plantaardige producten betreft, gericht zijn op het bestrijden van schadelijke organismen, meer bepaald op het voorkomen van het invoeren of een verdere verspreiding ervan. De omstandigheid dat dergelijke fytosanitaire maatregelen ook de kwaliteit ten goede komen, doet aan de bevoegdheid van de federale overheid geen afbreuk. Omgekeerd zijn ook de gewesten bevoegd om ten aanzien van schadelijke organismen bepaalde maatregelen te nemen, maar die maatregelen mogen dan enkel gericht zijn op het behoud of de verbetering van de kwaliteit; ze mogen dus niet van fytosanitaire aard zijn.”

2.2. Op de vraag hoe het ontworpen besluit kan worden ingepast in de zo-even omschreven gewestbevoegdheid, antwoordde de gemachtigde het volgende:

“De bepalingen van het keuringsreglement zijn uitsluitend gericht op het behoud of de verbetering van de kwaliteit van het aardappelpootgoed. Er worden geen sanitaire doelstellingen (m.n. uitroeiing van schadelijke ziekten en het vermijden van de verspreiding ervan op het grondgebied) nagestreefd. Als aardappelpootgoed aangetast is door ziekten die in het keuringsreglement worden opgesomd, kan dit pootgoed niet als pootgoed in de handel worden gebracht. Als de ziekte voorkomt op de lijst van schadelijke organismen vermeld in het KB van 10 augustus 2005 betreffende de bestrijding van voor planten en plantaardige producten schadelijke organismen, is het Vlaams Gewest niet bevoegd en zal het worden doorgegeven aan het FAVV dat dan verder sanitaire maatregelen zal nemen om de verspreiding van de ziekte tegen te gaan.”

2.3. De ontworpen regeling betreft de controle door de laboratoria op de aanwezigheid van pathogene ziekteverwekkers.

Zoals de gemachtigde betoogde is die controle er evenwel op gericht de kwaliteit van het aardappelpootgoed te behouden of te verbeteren met het oog op de commercialisering van het eindproduct, zonder dat een (fyto)sanitair oogmerk voorligt. Om die reden kan de ontworpen regeling worden ingepast in de gewestbevoegdheden inzake de landbouw, bedoeld in artikel 6, § 1, V, eerste lid, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’.

De ontworpen regeling verhindert de federale overheid niet om, met het oog op het verzekeren van de veiligheid van de voedselketen, fytosanitaire maatregelen te nemen waarbij dergelijke ziekteverwekkers worden voorkomen of bestreden. Aan de bevoegdheid van de federale overheid inzake de normering en de daarop toepasbare controle inzake de kwaliteit van de grondstoffen en de plantaardige producten met het oog op het verzekeren van de veiligheid van de voedselketen, bedoeld in artikel 6, § 1, V, tweede lid, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, wordt bijgevolg niet geraakt.

De conclusie is dat de ontworpen regeling tot de bevoegdheid van het Vlaamse Gewest kan worden gerekend.¹⁵

¹⁵ De omstandigheid dat zowel de gewesten als de federale overheid daardoor een controle kunnen uitoefenen op aanwezigheid van dergelijke ziekteverwekkers wordt verklaard door het gegeven dat de betrokken bevoegdheidsverdelende regel wordt geformuleerd in termen van bepaalde doelstellingen, waardoor het mogelijk is dat vergelijkbare maatregelen tot verschillende bevoegdheidsmateries behoren naargelang het doel dat ermee wordt nagestreefd (zie daarover het onderdeel over de bevoegdheidskwalificatie in het proefschrift van J. VANPRAET, *De latente staathervorming. De bevoegdheidsverdeling in de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof en de*

RECHTSGROND

3.1. Het ontworpen ministerieel besluit vindt rechtsgrond in de artikelen 21 en 22, 1° en 2°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 19 januari 2007 ‘houdende de reglementering van de handel in en de keuring van pootaardappelen’. Bij die bepalingen wordt de Vlaamse minister bevoegd voor het landbouwbeleid en de zeevisserij gemachtigd om een keurings- en certificeringsreglement voor de productie van pootaardappelen vast te stellen (artikel 21) waarin onder meer de voorwaarden en de bepalingen met betrekking tot de controle op de productie van het Vlaamse pootgoed voorkomen (artikel 22, 1°), alsook de voorwaarden waaraan de natuurlijke personen of rechtspersonen moeten voldoen om “gerechtigd te zijn”, met inbegrip van de mogelijkheid van een erkenningsregeling (artikel 22, 2°).

3.2. De voormelde bepalingen van het besluit van de Vlaamse Regering van 19 januari 2007 vinden op hun beurt rechtsgrond in artikel 4, 2°, a), b), en c), van het decreet van 28 juni 2013 ‘betreffende het landbouw- en visserijbeleid’.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

4. Gelet op hetgeen in de opmerkingen 3.1 en 3.2 is uiteengezet, moet in het eerste lid van de aanhef worden verwezen naar artikel 4, 2°, a), b), en c), van het decreet van 28 juni 2013 en moet in het tweede lid van de aanhef eveneens worden verwezen naar artikel 22, 1°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 19 januari 2007.

5. Uit de door de gemachtigde bezorgde stukken blijkt dat het overleg tussen de gewestregeringen en de federale overheid, waarvan gewag wordt gemaakt in het zesde lid van de aanhef, is afgesloten op 16 maart 2017 door de goedkeuring van het verslag van de permanente werkgroep van de Interministeriële Conferentie voor het Landbouwbeleid. Die datum moet dan ook worden ingevuld in het zesde lid.

Artikel 1

6. In artikel 1, 2°, van het ontwerp schrijve men “het tweede lid” in plaats van “de tweede alinea”.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Annemie GOOSSENS

Pierre LIÉNARDY